

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **F. M.**, bytem, zast. JUDr. Simonou Bělákovou, advokátkou se sídlem AK ve Znojmě, Lidická 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor správní, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2011, č.j.:, sp. zn.:

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14.6.2011, č.j.:, sp.z.: bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí MěÚ Znojmo, odboru dopravy ze dne 31.1.2011, sp. zn. zamítnuto a rozhodnutí MěÚ Znojmo bylo potvrzeno.

Rozhodnutím MěÚ Znojmo z 31.1.2011 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 14.7.2010 v 10:45 hod v obci Lechovice, jako řidič motorového vozidla tov. zn. RZ: držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon; tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a spáchal tak přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterým mu za tento přestupek byla dle ust. § 22 odst. 9 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuty ve výši 1.800,-Kč, splatná do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí, kterým mu byla dále dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 1 odst. 1

vyhl.č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku v částce 1.000,-Kč, splatné do dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Ve včas podané žalobě žalobce brojil proti citovanému rozhodnutí žalovaného s tím, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný řádně nepřešetřil argumentaci žalobce. Přezkoumávané rozhodnutí proto pokládal za nesprávné a nezákonné. Správní orgán I. stupně neprokázal, že by přestupek, ze kterého byl žalobce obviněn, tento spáchal, resp. že se tento přestupek vůbec stal. Nebyl tedy zjištěn úplně skutečný stav věci. Žalobce po celou dobu správního řízení tvrdí, že se přestupku nedopustil a ke své obraně označil důkazy, z nichž pouze některé (výslech svědkyně T. a svědka D.) byly v řízení provedeny. Správní orgán I. stupně vycházel především z výpovědi policistů L. a L., dovodil, že nejsou dány žádné okolnosti, které by věrohodnost jejich tvrzení jakkoli zpochybňovali či snižovali a že jsou pod služební přísahou a před podáním svědecké výpovědi byli řádně procesně poučeni. Odvolací orgán opírá pak své závěry o výpověď policistů, přičemž věrohodností těchto výpovědí odůvodňuje své rozhodnutí, aniž by řádně hodnotil další důkazy, které by mohly tyto výpovědi vyvrátit, navíc nepřistoupil k provedení dalších žalobcem navržených důkazů. Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí správního orgánu podrobně rozebral, v čem spatřuje nevěrohodnost výpovědi policistů, poukázal na rozpory v jejich výpovědích ohledně širších okolností údajného spáchání přestupku z jeho strany, i dalšího účastníka silničního provozu ve stejné době (motorkáře).

Svědék L. uvedl ve své výpovědi, že si nevybavuje, kdo poprvé (zda on či jeho kolegyně) viděl řidiče, jak drží telefon, v které ruce, a kdo dal impuls k výjezdu za tímto řidičem. Nevybavil si ani barvu telefonu, trval však na tom, že viděli s kolegyní „jak pan M. drží za jízdy v ruce mobilní telefon“. Jejich služební vozidlo mělo stát cca 8m od komunikace.

Svědkyně L. uvedla, že řidič M. při průjezdu obcí telefonoval, držel telefon v levé ruce „a artikuloval gestem, že něco řeší“. Stála si za svým, že držel mobilní telefon, přičemž ohledně druhého současně řešeného přestupku jiným účastníkem silničního provozu se její výpověď od výpovědi svědka L. v zásadních skutečnostech liší, tyto skutečnosti blíže popsal žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je zcela nepravděpodobné, aby si policisté s odstupem doby přesně vybavili přestupek žalobce, ale současně řešený přestupek motorkáře popsali každý z nich zcela rozdílně. Policisté původně do úředního záznamu uvedli, že pan Molík držel telefon stříbrné barvy, přičemž žalobce v průběhu řízení tvrdil, že používá a v rozhodné době používal černý telefon. S tímto tvrzením se správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán nijak nevypořádaly.

Žalobce v průběhu správního řízení argumentoval tím, že není možné, aby byl policisty viděn s telefonem v ruce, když má ve vozidle již výrobcem instalovanou hands-free sadu, která se automaticky aktivuje při nastartování vozidla. Navíc je pravák a k telefonování běžně používá pravou ruku, jeho automobil má automatickou převodovku, tudíž nemusí řadit rychlosti a pokud by skutečně v automobilu telefonoval, pak by jistě použil pravou ruku,

nikoliv levou, jak tvrdí policisté. Tyto skutečnosti si mohly správní orgány ověřit velmi snadno prozkoumáním technických parametrů vozidla žalobce.

Žalobce v průběhu řízení namítal, že se auto obou policistů při zjištění údajného přestupku nacházelo ve vzdálenosti podstatně delší, než 8-10 metrů od vozidla žalobce, které jelo v pravém jízdním pruhu odsměrem na Žalobce tvrdil, že policisté nemohli ze svého stanoviště bez jakýchkoliv pochyb a s ohledem ke vzdálenosti bezpečně rozeznat, že drží mobilní telefon. Správní orgán se však s tímto tvrzením žalobce nikterak nevypořádal a ačkoliv žalobce navrhoval, aby si sám správní orgán zjistil vzdálenost mezi stanovištěm policistů a pravým jízdním pruhem vozovky, ve kterém jel a viditelnost při pohledu do jeho automobilu, tento důkazní návrh nebyl vůbec akceptován, ačkoliv není technicky náročný a jeho provedení není nákladné.

Žalobce poukázal dále na skutečnost, že jeho osobní automobil má tmavá tónovaná skla, což mělo jistě význam při posouzení situace uvnitř vozu. Tato skutečnost mohla zásadně ovlivnit rozpoznávací možnost policistů, kteří se nacházeli mimo tento vůz, navíc v delší vzdálenosti od vozu. Při provedení rekonstrukce na místě samém a ohledání osobního automobilu žalobce by bylo možno objektivně zjistit, zda obrana žalovaného, tj. jeho tvrzení výše uvedené, jsou důvodné. Správní orgán však rozhodl aniž by si ověřil žalobcem tvrzené skutečnosti. Žalobce v průběhu řízení označil další důkazy na podporu svých tvrzení. Ačkoliv tyto důkazy správní orgán provedl, nevěnoval jim při hodnocení náležitou pozornost. Jeho hodnocení výpovědi svědků T. a D. není v proporcích s hodnocením výpovědi policistů. Správní orgány obou stupňů zcela bezdůvodně považovaly svědeckou výpověď J. D. za nevěrohodnou, neboť se s žalobcem zná a lze důvodně předpokládat, že má zájem na tom, aby byl žalobce zproštěn viny. Toto hodnocení správních orgánů považuje žalobce za spekulativní, bez řádného odůvodnění těchto závěrů. Přitom svědecká výpověď J. D., jako jediné osoby, která byla přítomna ve vozidle v rozhodné době, je v daném případě zcela zásadní. Svědek uvedl, že žalobce měl telefonáty pouze přes hands-free sadu, nemusel telefonní přístroj používat. Skutečnost, že si svědek ihned nevzpomněl, jak hands-free sada fungovala a obratem uvedl, že se ovládala tlačítkem na palubní desce, vyhodnotily správní orgány jako nepřesnou a nevěrohodnou výpověď k tíži žalobce. Žalobce k tomu uvádí, že svědek nemusel znát přesnou funkci hands-free sady, jestliže popsal, že žalobce nemusel používat telefon a tato sada se ovládá pouze tlačítkem, pak tyto skutečnosti přesně korespondují s tím, co mohl v dané době v automobilu pozorovat. Jeho výpověď je naprosto věrohodná. Svědek dále uvedl, že si žalobce přímo jemu neztěžoval na zdravotní problémy, pouze mu sdělil, že byl u zubaře. Tuto část výpovědi naopak správní orgán vyhodnotil k tíži žalobce, jako zpochybnění jeho tvrzení o bolesti zubů, resp. levé tváře, a držení levé ruky levé tváře. To, že si žalobce přímo svědkovi neztěžoval na bolesti v levé části obličeje, ještě nesvědčí o tom, že touto bolestí netrpěl a tvář si nedržel. Naopak žalobce do spisu doložil lékařskou zprávu, která vypovídá o tom, že byl dne 14.7.2010 ráno u zubního lékaře ošetřen, tomuto důkazu však správní orgány při svém hodnocení nevěnovaly náležitou pozornost. Správní orgán se taktéž nijak nevypořádal s tvrzením žalobce, že měl podepřenou levou rukou tvář, která ho bolela a policisté si mohli splést (ze skutečné vzdálenosti mezi jejich

vozidlem a vozidlem žalobce) stříbrné hodinky žalobce s mobilním telefonem (za situace, kdy vozidlo má navíc kouřová skla).

Správní orgány nepřikládaly žádnou váhu výpovědi svědkyně T., s odůvodněním, že ta ve vozidle v době zjištění přestupku nebyla. Její svědecká výpověď byla správními orgány hodnocena nesprávně. Svědkyně popsala, jak hands-free ve vozidle žalobce zn. funguje, neboť toto vozidlo taktéž používá. Dále potvrdila, že byl žalobce u zubaře ráno dne 14.7.2010 s bolestmi zubů. Vysvětlila také naprosto logicky a věrohodně, proč žalobce ve vozidle netelefonuje takovým způsobem, že by držel telefon v ruce. Tento důkaz opět správní orgány hodnotily jako bezvýznamný.

Žalobce poukázal na to, že správní orgány nepostupovaly v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, rozhodly, aniž by ověřily žalobcem v řízení tvrzené skutečnosti, jako je existence a způsob fungování sady hands-free instalované ve vozidle žalobce, tónování skel, vzdálenost vozidla policistů od vozidla žalobce, a to rekonstrukcí a měřením na místě samém, případně jinými důkazy. Správní orgány „uvěřily“ výpovědím dvou policistů, že žalobce při jízdě telefonoval, to zejména s ohledem na jejich údajnou věrohodnost v důsledku slibů a řádného procesního poučení. Neuvěřily naopak tvrzení svědků T. a D., tedy důkazům ve prospěch žalobce. Zcela podcenily další žalobcem v řízení předložený důkaz – lékařskou zprávu zubního lékaře, který svědčil tvrzením žalobce, že si pouze držel levou rukou levou tvář. Správní orgány zcela nedůvodně nadřadily při svém hodnocení důkazů výpověď policistů nad ostatní důkazy, což je v rozporu se základními zásadami správního řízení. Tím, že správní orgán neprovedl žalobcem navržené důkazy svědčící jeho obhajobě, porušil právo žalobce na spravedlivé a objektivní zjištění skutkového stavu. Správní orgány nijak nevyložily, z jakého důvodu k provedení dalších důkazů k obraně žalobce nepřistoupily. Navíc nepřipuštění žalobcem navrhovaných důkazů správní orgány nijak neodůvodnily. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů svým postupem v řízení o přestupku porušily zásadu „rovnosti zbraní“, když vyloučily důkazy svědčící ve prospěch žalobce či provedené důkazy zcela nesprávně vyhodnotily jak samostatně, tak i ve vzájemném kontextu. Závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů, a to výpovědi dvou zasahujících policistů. Navrhoval proto, aby krajský soud rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze 14.6.2011 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovaného k povinnosti nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že žalobce ve své žalobě uvádí v podstatě totožné námitky, jaké uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nimiž se žalovaný důsledně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Proto odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Shrnu, že má nadále za to, že v průběhu řízení o přestupku byly shromážděny dostatečné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy z těchto podkladů má za prokázané, že se žalobce nařikávaného přestupkového jednání dopustil. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí důsledně vypořádal s tím, proč považuje svědecké výpovědi policistů za věrohodné, popsal také, proč neuvěřil obhajobě obviněného, vyjádřil také své stanovisko stran svědecké výpovědi svědkyně T. a svědka D. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, se také vyjádřil k dalším důkazním návrhům žalobce, kdy důsledně popsal, proč tyto neprovedl.

Správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení (ust. § 52 věty druhé správního řádu), pokud tedy neprovedl všechny žalobcem navržené důkazy, nelze apriori pokládat tento postup za odporující právním předpisům, zvláště pak, pokud správní orgán odůvodnil, proč tyto důkazní návrhy neakceptoval. Pokud správní orgány vyhodnotily stav věci na základě provedených důkazů a dalších podkladů obsažených ve spise za bezpečně zjištěný, nelze jim vyčítat, že neprováděly další dokazování, které dle jejich závěrů nemohly přispět k objasnění skutečnosti relevantních pro rozhodnutí.

Žalovaný tedy trval na tom, že v řízení byly ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěny všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí (tj. že žalobce jako řidič vozidla držel v ruce telefonní přístroj), stav věci byl tedy zjištěn bez důvodných pochybností, řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, kdy žalobce byl náležitě poučen o svých základních procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, a v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen ve svých právech. Své rozhodnutí pak žalovaný náležitě odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1, zákona o přestupcích, přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích pokuta od 1.500,-Kč do 2.000,-Kč se uloží za přestupek podle odst. 1 písm. f) bod 1.

Podstatou případu je posouzení, zda popisované jednání žalobce je jednáním protiprávním ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1, zákona o přestupcích.

Mezi stranami není sporu o tom, že předmětného dne došlo ke kontrole žalobce hlídkou policie, zůstává však sporné, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Žalobce v průběhu celého správního řízení i v žalobě tvrdil, že má ve vozidle zabudovanou hands-free sadu a nebyly tudíž důvody k použití samotného přístroje. Uváděl dále, že vzdálenost, ze které policisté viděli vozidlo žalobce, tedy v momentě, kdy tvrdili, že žalobce držel v levé ruce mobilní telefon, nebyla vzdálenost 8 – 10 metrů, tato vzdálenost byla větší, navíc žalobce má na svém vozidle zatemněná skla, přes něž není do vozidla dobře vidět, v levé ruce, jak tvrdí policisté, nedržel mobilní telefon, ale držel si levou tvář, protože ho bolela, když ráno podstoupil ošetření u zubního lékaře, což potvrdil a na levé ruce měl

stříbrné hodinky, takže toto mohlo policisty zmást, a domnívat se, že to nejsou hodinky, ale že drží v ruce telefon.

Na druhé straně žalovaný má za to, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a 3 správního řádu.

Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů podepřené podepsaným oznámením přestupku a úředním záznamem a na straně druhé tvrzení žalobce. Dle názoru NSS vysloveného v rozsudku ze dne 25.7.2006 č.j. 6As 47/2005 – 84 www.nssoud.cz: „*Existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových tvrzení.*

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jenž by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný totiž uvedl, že ze svědecké výpovědi svědkyně T. vyplývá, že tato v době přestupku ve vozidle nebyla. Dále uvedla, jak funguje hands-free sada ve vozidle a že žalobce ve vozidle netelefonuje. Na dotaz správního orgánu uvedla, že obviněný byl u zubaře, protože ho ráno chytly bolesti.

Svědék D., který jel s obviněným v inkriminovanou dobu ve vozidle ve svědecké výpovědi mimo jiné uvedl, že stoprocentně potvrzuje, že telefonáty, které měl obviněný, byly stoprocentně přes sadu hands-free. Seděl na místě spolujezdce a pročítal si zápis z minulé kontroly, ale že by měl obviněný v ruce telefon, to neviděl, neměl k tomu ani důvod, když má ve vozidle hands-free sadu. Na dotaz zmocněnce sdělil, že si nepamatuje, že by si obviněný stěžoval na nějaké zdravotní problémy, pouze mu sdělil, že byl u zubaře. Přímou jak fungovala hands-free sada, si nevybavuje, protože četl zápis. Když přijímal hovory, nemusel telefonní přístroj používat, protože ovládá hands-free sadu jedním knoflíkem na palubní desce.

Z odůvodnění pak vyplývá, že správní orgán I. stupně předvolal k podání svědecké výpovědi v dané věci policisty, kteří s obviněným přestupek na místě řešili, tj. prap. L. a nstržm. L. Z jejich svědeckých výpovědí jednoznačně vyplynulo, že oba svědkové jasně viděli, že obviněný držel za jízdy mobilní telefon, tímto si jsou zcela jisti. Viditelnost byla dobrá. Se služebním vozidlem stáli na parkovišti před hotelem, čelně ke komunikaci, cca 8 – 10 m od komunikace.

K věrohodnosti svědeckých výpovědí uvedl žalovaný následující:

Sdělil, že nemá důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědků – zasahujících policistů, neboť tito jsou pod služební přísahou, před podáním svědecké výpovědi byli poučeni o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčet a také o následcích podání nesprávné nebo neúplné výpovědi. Jejich výpovědi korespondují se spisovým materiálem a vzájemně si neodporují, kdy oba svědci nezávisle na sobě u prvoinstančního orgánu uvedli, že viděli, že obviněný při řízení vozidla držel hovorové zařízení. Nic také nenasvědčuje tomu, že by svědci označili obviněného za pachatele přestupku svévolně nebo že by jednali s úmyslem obviněného jakkoliv poškodit, z obsahu spisu nebylo zjištěno, že by obviněného znali (to netvrdí ani obviněný). Z obsahu spisu tedy nevyplývaly žádné pochybnosti stran objektivnosti svědků, nic nenasvědčuje tomu, že by policisté měli jakýkoli zájem na výsledku věci, na rozdíl od obviněného. Z jejich výpovědi pak jednoznačně vyplývá, že zřetelně viděli, že obviněný při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, a to i ze stojícího vozidla, které vozidlo řízené obviněným míjí (jako tomu bylo v tomto případě). Viditelnost nebyla zhoršena vlivem povětrnostních podmínek (to svědci ani obviněný netvrdili, svědci naopak uvedli, že měli dobrý výhled). Proto tvrzení policistů, že obviněného viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.

Uvedeno, že výpověď svědkyně T. je pro posouzení odpovědnosti obviněného za tento přestupek zcela bez významu, neboť tato svědkyně nebyla přímým svědkem jednání, o němž je vedeno řízení, kdy se v místě přestupku nenacházela. Pouze potvrdila, že ve vozidle obviněného se nachází hands-free sada a že obviněný tuto používá pro telefonování za jízdy. Toto tvrzení ovšem neprokazuje, že tomu tak bylo i v době, kdy mělo dojít k přestupku, kdy skutečnost, že obviněný má ve vozidle hands-free sadu neznemožňuje a nevylučuje použití mobilního telefonu bez užití tohoto zařízení.

Tvrzení obviněného, že za jízdy netelefonoval ani telefonní přístroj nedržel, pak podpořil ve svědecké výpovědi spolujezdec obviněného J. D. Ten uvedl, že obviněný měl telefonáty přes hands-free sadu, neviděl, že by měl obviněný telefon v ruce. Dále uvedl, že seděl na sedadle spolujezdce a pročítal si zápis z minulého kontrolního dne.

Odvolací orgán uvedl, že výpověď tohoto svědka nepovažuje za věrohodnou, a to jednak s ohledem na skutečnost, že se tento svědek s obviněným zná a lze tedy důvodně předpokládat jeho zájem na vyřízení věci (aby byl obviněný zproštěn viny), jednak také vzhledem k jeho výpovědi, kdy uvedl, že si nepamatuje jak fungovala hands-free sada, obratem ovšem uvedl, že tato se ovládala tlačítkem na palubní desce, a když obviněný přijímal hovory, nemusel telefonní přístroj používat.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že obhajoba obviněného tak byla vyvrácena svědeckými výpověďmi policistů, kteří přestupek s obviněným na místě projednávali.

Obviněný na místě přestupku policistům nesdělil, že byl ošetřen u zubaře, o žádných zdravotních problémech se nezmínil, jak uvedla svědkyně L., svědku D. obviněný pouze sdělil, že byl u zubaře, že by měl nějaké aktuální zdravotní problémy (bolesti zubů) se dále nezmiňoval. Obviněným doložené lékařské zprávy pak prokazují, že byl předmětného dne ošetřen pro bolest zubu, chování obviněného v době přestupku z nich ovšem zjistit nelze (tj. nevyvracel tvrzení, že obviněný držel v ruce telefonní přístroj). Jak již bylo uvedeno výše, skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, oba svědkové – zasahující policisté – potvrdili, že obviněný držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj, toto jasně viděli. Rovněž tak rozeznatelné je, zda řidič něco (např. telefon) drží, či si jen podpírá bradu. Tvrzení obviněného, že předmětného dne nedržel v ruce telefonní přístroj ani netelefonoval, pouze mohl mít ruku opřenou o tvář a policisté si mohli splést telefon s odleskem jeho hodinek, tak považuje odvolací orgán za účelové, vedené snahou vyhnout se postihu za přestupek.

Prvoinstanční orgán se s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí taktéž vypořádal, a to právě s poukazem na věrohodnost výpovědi zasahujících policistů (odůvodnil, proč považuje tyto výpovědi za věrohodné a tím také, proč neuvěřil tvrzení obviněného) a skutečnost, že se obviněný o aktuálních zdravotních problémech nezmínil ani spolujezdci D.. Námitka obviněného, že správní orgán nijak nereagoval na jeho námitku stran bolesti zubů a doloženého lékařského potvrzení, tak není důvodná. Námitka stran nedostatečného prověření vzdálenosti, na kterou měli policisté přestupkové jednání obviněného vidět, taktéž není důvodná. Obviněný sám doplnění dokazování v tomto směru nenavrhoval, správní orgán má dle ust. § 3 správního řádu zajistit takové podklady, aby byl zjištěn stav bez důvodných pochybností. Pokud správní orgán vyhodnotil svědecké výpovědi policistů jako věrohodné, plně prokazující přestupkového jednání obviněného, tj. měl na základě těchto výpovědí skutkový stav za bezpečně zjištěný, neměl důvod provádět další dokazování stran vzdálenosti vozidla Policie ČR od vozidla obviněného v době, kdy bylo svědky pozorováno jeho protiprávní jednání.

Odvolací orgán shrnul, že svědecké výpovědi zasahujících policistů vyvrací obhajobu obviněného a prokazují, že se obviněný jednání, o němž je vedeno řízení, dopustil. Oba svědkové uvedli, že obviněný držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj, tj. stran okolností relevantních pro rozhodnutí nevznikly žádné pochybnosti (obviněný byl řidičem vozidla a držel při jízdě v ruce telefonní přístroj). Případné protiprávní jednání jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích (řidiče motocyklu) není z hlediska posouzení odpovědnosti obviněného za přestupek, o němž je vedeno řízení, relevantní, kdy s přestupkem obviněného toto nijak nesouvisí. Z případných nesrovnalostí ve výpovědích svědků stran jednání tohoto druhého přestupce (řidiče motocyklu) pak nelze dovozovat nevěrohodnost výpovědi svědků v řízení, které je vedeno s obviněným, kdy v jeho věci jsou výpovědi svědků konzistentní a vzájemně si neodporují. Krajský soud v Brně se ztotožňuje se stanoviskem správních orgánů, že výpovědi policistů, jež byli vyslechnuti jako svědci ve správním řízení, byli konzistentní a ve vzájemném souladu, pokud se týká shodného tvrzení, že žalobce viděli držet v levé ruce mobilní telefon, oba shodně potvrdili, že jsou si zcela jisti, že se jednalo o mobilní telefon a zcela vyloučili, že by žalobce konal jinou činnost, především činnost žalobcem uváděné (držení levé ruky u levé tváře kvůli bolesti zubů). Oba policisté shodně uvedli, a nepopřel to ani žalobce, že toho dne byla viditelnost dobrá a z jejich výpovědi

vyplývalo, že žalobce jel pomalou rychlostí, když svědkyně L. pak dodala, že bylo jasné vidět, že žalobce něco řeší, což bylo vidět i pohybem ruky.

Krajský soud v Brně pokládá rovněž tedy výpověď obou policistů za naprosto věrohodnou a ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů poukazuje soud na rozsudek NSS č.j. 4As 19/2007 – 114 ze dne 27.9.2007, www.nssoud.cz, v němž mimo jiné konstatoval následující: „K osobně policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou v dosažení účelu a sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by byl policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka žalobce, že správní orgány vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný typ v úvahu přicházející důkaz nenabízí“. Tyto závěry lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, neboť žalobce v průběhu správního řízení ani soudního řízení námitku zaujatosti vůči policistům nevznášel, nebylo také zjištěno, že by se policisté s žalobcem znali ani nebyla zjištěno v jejich případech žádná zvýšená horlivost při vyřizování tohoto případu, jež by mohla svědčit o nějaké zaujatosti vůči žalobci. Krajský soud v Brně se tedy zcela ztotožňuje s tím, jak byly hodnoceny správními orgány svědecké výpovědi svědků, zasahujících policistů, o jejichž věrohodnosti tedy není žádný důvod pochybovat.

Pokud pak jde o svědecké výpovědi svědkyně S.T. a J.D., i s těmito výpověďmi se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádal a správným způsobem je zhodnotil. Ty soud hodnotí tak, že pokud jde o svědeckou výpověď T., tato na projednávaný případ nemá žádný vliv, neboť uvedená svědkyně v době prováděné kontroly ve vozidle s žalobcem nejela, pouze potvrdila, že žalobce má ve svém vozidle nainstalovanou hands-free sadu, což soud ani nezpochybňuje, nicméně uvádí, že žalobkyně nebyla svědkem toho, zda i přes tuto skutečnost žalobce během jízdy držel v ruce mobilní telefon, neboť přítomna této skutečnosti, vzhledem k tomu, že ve vozidle nejela, být nemohla.

Pokud jde o druhého svědka, D., i s touto svědeckou výpovědí se žalovaný ve svém rozhodnutí správně vypořádal, tento svědek sice s žalobcem v uvedenou dobu cestoval jako spolujezdec, uvedl sice, že žalobce v době jízdy telefonáty měl, byly však vyřizovány přes hands-free sadu. Tento svědek se však s žalobcem zná, navíc uvedl, že během jízdy si pročetl zápis z minulého kontrolního dne, takže dle názoru soudu tento svědek dostatečným způsobem nemohl věnovat pozornost tomu, zda žalobce drží v ruce mobilní telefon či nikoliv a navíc se jedná o svědka, který vzhledem k tomu, že se s žalobcem zná, mohl mít zájem na vyřízení věci ve prospěch žalobce a tomu přizpůsobil i svědeckou výpověď, když naopak, jak soud uvedl, policisté žádným způsobem neměli zájem šikanovat nevinného řidiče, se kterým se vůbec neznali a pouze plnili své služební povinnosti.

Soud v tomto směru tedy uzavírá, že se jednoznačně ztotožňuje se závěrem žalovaného ohledně toho, jak se vypořádal se svědeckými výpověďmi svědků D. a T.

Pokud pak jde o další námitku žalobce, a to tu, že vzdálenost policistů od místa, kde stáli s vozidlem, do místa, kde pozorovali žalobce při jízdě a kdy měli vidět, že drží mobilní telefon, měla být dle žalobce větší než 8 – 10 metrů, jeho právní zástupkyně u jednání soudu uvedla, že žalobce jí sdělil, že měla být kolem 15 metrů a proto navrhoval, aby správní orgány provedly místní šetření a pokud ho neprovedly, nemohl být skutkový stav zjištěn náležitě.

K žalobcem navrhovanému důkazu – rekonstrukci na místě samém, soud uvádí, že přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1, zákona o přestupcích patří k těm typům přestupků, jejíž spáchání lze často zjistit pouze vnímáním a pozorováním policistů, případě svědků. Žalobcem navrhovanou rekonstrukci na místě samém by jistě bylo možné provést, avšak reálně by nemohla přispět k objasnění situace, nelze totiž opakovat identické místní podmínky, spočívající ve stejné světelnosti, počasí, stavu vozidla, rychlosti vozidla apod. Svědkové – policisté uvedli, že v době, kdy viděli žalobce, jak při jízdě drží mobil telefon, bylo hezky, nebylo mokro (uvedl svědek L., a svědkyně L. pak uvedla totéž, když sdělila, že viditelnost byla dobrá, bylo jasno, slunečko, nepršelo). V tomto směru žalobce ani výpovědi svědků, policistů nezpochybňoval, tedy nezpochybňoval skutečnost, že viditelnost byla dobrá, takže soud má za to, že za těchto povětrnostních podmínek i na vzdálenost poněkud větší, než uváděli policisté, lze pouhým vnímáním zjistit, že žalobce drží mobilní telefon u levého ucha. Za této situace tedy soud uzavírá, že navržený důkaz by nemohl přispět k prokázání, zda mohli policisté něco vidět, popřípadě co konkrétně viděli.

Žalobce pak dále uvedl, ale až v žalobě, že do jeho vozidla není dobře vidět, neboť vozidlo je opatřeno tónovacími skly.

Soud pokládá toto tvrzení za tvrzení ryze účelové, neboť má za to, že pokud by tomu tak bylo v době, kdy byl zastaven policisty a obviněn z přestupkového jednání, by tuto skutečnost žalobce namítal jako první, neboť tónovací skla by skutečně mohla snížit viditelnost do prostoru vozidla, nic takového ve své výpovědi, tedy že by vozidlo bylo opatřeno tónovacími skly, neuvedli ale ani slyšení svědkové – policisté, ale ani zbývající svědkové, a to D. a T., která jak sama uvedla, s vozidlem, ve kterém byl stavěn žalobce, ona sama občas, asi 1x za měsíc jezdí.

Pokud pak žalobce hovoří o tom, že policisté si mohli splést držení mobilního telefonu u levého ucha s tím, že žalobce v momentě, kdy ho policisté pozorovali, si mohl, jak v žalobě uvedl, držet levou tvář, protože uvedeného dne v ranních hodinách navštívil zubního lékaře, u něhož byl ošetřen pro bolesti zubů, takže ho bolela levá tvář a navíc na ruce levé nosí stříbrné hodinky a tyto si mohli policisté splést s mobilním telefonem, zvláště když v úředním záznamu se uvádí, že mobilní telefon byl stříbrné barvy, přičemž žalobce uvedl, že on mobilní telefon ve stříbrné barvě nemá, pouze v barvě černé.

K tomuto soud uvádí, že ve správním spise se skutečně nachází lékařská zpráva zubního lékaře ze dne 14.7.2010, v níž je uvedeno, že žalobce byl téhož dne v době od 7:30 h do 8:30 h ošetřen v zubní ambulanci pro akutní případ bez předchozího objednání, že byl v tuto dobu téhož dne ošetřen pro bolest zubu 6 vpravo dole.

Z této zprávy tedy vzal soud za prokázáno, že 14.7.2010 v ranních hodinách byl žalobce ošetřen zubním lékařem, pro bolest zubu 6 vpravo dole, nebyl ošetřen pro bolest zubu nebo zubů na levé straně nahoře nebo dole, takže by bylo zcela nelogické, aby si držel rukou pro bolest levou tvář kvůli bolesti zubu, když k ošetření došlo na pravé straně tváře.

Soud má za to, že vzhledem k ošetření zubu na pravé straně tváře, když policisté viděli držení mobilního telefonu žalobcem u levého ucha by bylo také zcela nelogické, aby o ošetření zubu na pravé straně tváře před policisty hovořil a navíc pokud by měl větší bolest zubů uvedeného dne při řízení vozidla, určitě by se o tom zmínil svědku D., s nímž uvedeného dne jel ve vozidle, když tomuto pouze stručně sdělil, že ráno byl u zubaře a na žádnou bolest nebo zdravotní problémy si neztěžoval.

I tato skutečnost podporuje pak shodné výpovědi obou policistů, že žalobce v levé ruce držel mobilní telefon.

Pokud pak žalobce poukázal na skutečnost, že ohledně jeho přestupku si oba svědkové – policisté pamatují naprosto přesně držení telefonu při jízdě v levé ruce, u přestupkového jednání druhého přestupce – motocyklisty se jejich výpovědi v letčemž rozcházejí, soud poukazuje na to, že i touto otázkou se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval a souhlasí s tvrzením žalovaného, že přestupkové jednání jiného přestupce – motocyklisty, není předmětem daného řízení a v žádném případě věrohodnost svědků – policistů ohledně této věci, tedy tohoto projednávaného přestupku, nesnižuje.

Dle názoru krajského soudu žalovaný postupoval správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, které učinily oba správní orgány a posléze i Krajský soud v Brně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, které by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnější se jeví výpovědi policistů než verze předestřená žalobcem. Podle krajského soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 22 odst. 1 písm. f) body 1 zákona o přestupcích neboť bylo dostatečně prokázáno, že při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení (mobilní telefon), to znamená, že svým jednáním porušil i zákon o silničním provozu, dle kterého je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Svým

jednáním se tak žalobce dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle citovaného právního ustanovení zákona o přestupcích.

Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn náležitě a také správně právně posouzen a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Soud pak uvádí, že i se stanovenou sankcí, jež byla uložena v souladu se zákonem a její výší se správní orgány řádným způsobem vypořádaly.

Rozhodnutí o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu tedy nenáleží a pokud jde o žalovaného, který byl ve věci úspěšný, tomu žádné náklady řízení kromě běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. listopadu 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně